

Rozjímanie na utorok 4. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 4. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: pokorná
viera ženy trpiacej na krvotok;
hriech a smrť nemajú posledné
slovo; cítiť potrebu Kristovho
uzdravenia.

CESTOU DO JAIROVHO DOMU sa Ježiš
zastavil, obzrel sa a spýtal sa: „Kto sa
to dotkol mojich šiat?“ (Mk 5, 30).

Zástup sprevádzal Pána. Každý chcel
byť v jeho blízkosti, vypočuť si Ho,
poprosiť Ho o láskavosť... K skupine
obklopujúcej Krista sa prikradla

žena, ktorá trpela častým krvácaním, čo jej spôsobovalo veľké utrpenie a bránilo jej žiť normálny život. Po tisíciach pokusoch s najrôznejšími spôsobmi liečby nám evanjelista hovorí, že jej bolo „vždy horšie“ (Mk 5, 26). Správa o Ježišovom príchode zapalauje v jej srdci iskru nádeje. Nechce si klásť požiadavky, nechce vyrušovať Pána, ale rodí sa v nej viera v jeho uzdravujúcu moc.

„Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem“ (Mk 5, 28), myslí si; taká bola jej predispozícia. A skutočne, hneď ako to urobila, krvotok prestal. Takmer by sme mohli povedať, že Pánovi *ukradla* tento zázrak. Ježiš, ktorý vycítil, že z neho „vyšla moc“, chcel, aby sa vedelo, čo sa stalo, a tak sa spýtal: „Kto sa to dotkol mojich šiat?“ (Mk 5, 30). Všetko nás nabáda myslieť si, že sa Ho dotýkali mnohí, ale len táto dobrá žena sa Ho skutočne „dotkla“. „Čo znamená *dotkla sa*, ak nie to, že uverila“^[1],

komentuje svätý Augustín. Všetko sa deje rýchlo, takmer okamžite. Prišla bližšie, plná hanby, ale „náš Pán sa otočí a pozrie sa na ňu. Už vie, čo sa deje vo vnútri jej srdca, vycítil jej istotu: Dúfaj, dcéra, tvoja viera ťa uzdravila“[2].

Pokorná a operatívna viera tejto ženy je závideniahodná. „A tak aj my, ak chceme byť spasení, s vierou sa dotýkajme Kristovho odevu,“ hovoril svätý Josemaría. „Teraz už vieš, aká musí byť naša viera? Pokorná. Kto si ty a kto som ja, aby sme si zaslúžili Kristovo volanie? Kto sme, aby sme mohli byť tak blízko neho? Rovnako, ako tej žene v zástupe ľudí, aj nám Pán ponúkol príležitosť. No nie iba zľahka sa dotknúť jeho šatu či okraja jeho plášťa, iba lemu. My ho máme celého“[3].

JAIRO, KTORÝ SPREVÁDZAL JEŽIŠA, bol svedkom uzdravenia ženy trpiacej na krvotok. Možno ho znepokojil pomalý postup k jeho domu. Vtedy prišli poslovia a povedali mu: „*Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa? Ale keď Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy: Neboj sa, len ver!*“ (Mk 5, 36). O chvíľu neskôr, keď sa blížil k domu, nastal veľký rozruch. Pán poslal ľudí von, vošiel do izby a povedal dievčaťu: „Hovorím ti, vstaň!“ (Mk 5, 41). A ona hneď vstala, akoby sa prebrala z hlbokého spánku.

Vo sviatosti zmierenia Ježiš hovorí podobné slová každému z nás: „Vstaň, odpúšťam ti, nestrácaj ducha, lebo milosť je silnejšia ako hriech“. Všetci, ktorí plakali v Jairovom dome, si mysleli, že dieťa zomrelo. Pred Ježišom však smrť nikdy nie je konečná. Hriech nikdy nemá posledné slovo, pretože nežný a silný

Otcov hlas nás volá späť, keď sme padli, a hovorí: „Hovorím ti, vstaň!“.

V Kristových očiach je smrť iba snom. Podobne, ak sa jeho očami pozrieme na ľudí okolo nás, na okolnosti a ťažkosti na ceste, nikdy nestratíme nádej; nájdeme dôvody na optimizmus aj vtedy, keď sa ľudsky všetko zdá byť slepou uličkou. Ak sa Kristovými očami pozrieme na seba a na druhých, zistíme, že vždy je čas vrátiť sa do života. Od Jaira sa môžeme naučiť „veriť s pevnou vierou v toho, ktorý nás zachránil (...). Veriť s o to väčšou silou, o čo väčšia a beznádejnejšia je choroba, ktorou trpíme“[4].

PRÍBEHY TÝCHTO DVOCH

ZÁZRAKOV, ženy trpiacej na krvotok a Jairovej dcéry, sú navzájom prepojené. V oboch prípadoch má

ústredné miesto viera a nový život, ktorý vychádza z Krista. „Život prúdi z Krista v prúdoch: je to Božia sila. Syn môj,“ povzbudzoval svätý Josemaría, „hovoríš s ním, dotýkaš sa ho, každý deň ho ješ: stýkaš sa s ním vo svätej Eucharistii a v modlitbe, v chlebe a v slove“[5].

Žena prekonala svoj ostych odvahou. Aj Jairus prekonal svoje ťažkosti, povzbudený Ježišom. Obaja boli vo veľkej núdzi a padli mu k nohám. „Na to, aby sme mali prístup k jeho srdcu, k Ježišovmu srdcu, je potrebná len jedna podmienka: cítiť, že potrebujeme uzdravenie, a zveriť sa mu. Pýtam sa vás: cíti každý z vás potrebu uzdravenia?“[6]. Táto kombinácia dôvery v Ježiša a zároveň pocitu, že Ho veľmi potrebujeme, je bránou k spáse. Naopak, sebestačnosť, ktorá odmieta to, čo nepochádza z nás samých, a podozrievanie z dobra, ktoré nám

môže priniesť Boh, nás od uzdravenia vzdáľuje.

Pri príležitosti kanonizácie zakladateľa Opus Dei kardinál Ratzinger napísal: „Človek, ktorý je otvorený Božej prítomnosti, si uvedomuje, že Boh je vždy na ceste a že je na ceste aj dnes; preto mu musíme dovoliť vstúpiť a uľahčiť mu pôsobenie v nás. Takto sa rodia veci, ktoré otvárajú budúcnosť a obnovujú ľudstvo“[\[7\]](#). Nikto sa nemôže uzdraviť sám. Náš život bude naplňovaný Božím milosrdenstvom vždy, kým budeme túžiť po tom, aby sme nechali Boha konať. V Máriinom živote sa to stalo vznešeným spôsobom. Od začiatku hovorila „nech sa mi stane“ (Lk 1, 38), pretože bola presvedčená, že je to Boh, ktorý všetko urobí.

[1] Svätý Augustín, *Komentár k Jánovmu evanjeliu*, 26,3.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 199.

[3] *Ibid.*

[4] *Ibid.*, bod 193.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 61.

[6] František, *Anjel Pána*, 1-VII-2018.

[7] Joseph Ratzinger, *Nechat' konať Boha*, 6-X-2002.

.....